Akbaba

Basın denen doymak bilmez mahlûk!

— Yerim seniii!..

Bu pasta *cazip* değil mi?

Grafika

Bu akşam mektep dönüşünde çocuklarınıza, bu pastayı ikram ettiğiniz zaman, obur ve neş'eli çehrelerini memnuniyetle göreceksiniz. Ve, sizi ziyarete gelecek dostlarınıza çay verirken bu pastayı çıkarırsanız, onlar da mahzuz olacaklardır.

Lezzetli, hafif ve mükemmel! SANA ile kolaylıkla muvaffak olursunuz.
Zira, SANA ile asla aldanmazsınız. En sâf ve en sıhhî bir mamul kullandığınız için bu tabiîdir. Ve SANA, hazırlayacağınız her şeye çok yüksek besleyici kıymeti getirir.

MARMELATLI TART

Kullanılacak malzeme : 140 gr. SANA — 140 gr. Şeker — 100 gr. çekilmiş ceviz — 140 gr. un — 1 bütün yumurta — biraz limon kabuğu rendesi — 1 çay kaşığı limon suyu — 1/2 çorba kaşığı Kanyak.

Yapılması : Un, SANA, çekilmiş ceviz, yumurta, limon kabuğu rendesi, limon suyu ve kanyak ile güzel bir hamur yapılır. Hamur 1/2 santim kalınlığında açılarak en büyük kısmı ile iyice yağlanmış bir tart kalıbı döşenir. Üzerine marmelat sürülür ve kalan hamurdan bandlar kesilerek marmeladın üzerine parmaklık seklinde konur. Hafif fırında pisirilir.

E. İREN.

S. 32

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. BAKIRKÖY - İSTANBUL

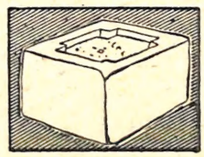

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli
PURO
cildiniz içindir
PURO sizi güzelleştirir
Bol Köpüklü · Nefis Kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu *100 de 100 saftır*

SÜMERBANK
SERMAYESİ 500.000.000 T.L.
Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLAM

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Koldfarer Cadd. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

Avareler Kulübü

HABERİNİZ var mı? Maçkalı iki arkadaş, apartımanlarının garajını kulüp yapmışlar: Bohemler kulübü!.. Türkçesi mi?.. Haydi, pek tutulan meşhur Hint filmine uyarak adlandıralım: Avaremu!

Geçen gece, ilk toplantı yapılmış: Erkekli dişili bütün egzistansiyalist'lerimizin katılmasiyle: sırtta, kravatsız, yırtık gömlekler, ayakta yamalı pantalonlar, patlak pabuçlar. Sonra, altı balık, üstü insan deniz kızları gibi, önden kız, arkadan oğlan, saçı budanmış, erkek kılıklı kadınlar...

İçkiler şişeyle ağızlara dikilmiş, mezeler bahçıvan arabasiyle dağıtılmış... Garaj, bira şişelerine oturtulmuş titrek ışıklı mumlarla aydınlatılmış!

Eşya mı?.. Koltuk mu?.. Kanape mi?.. Şezlong mu?.. Ne gezer... Öyle eski zaman işi âdi şeylere böyle orijinal, yeni, ileri bir çevrede yer verilir mi hiç?.. Yongalı portakal sandığı, paslı çöp tenekesi ne güne duruyor?.. Başlar ayaklara, ayaklar kucaklara uzanıvermiş!..

Bektaşi tekkelerinin mum söndü safaları, Anadolu köylerinin oturak âlemleri, Paris batakhanelerinde tabiiyet değiştirip İstanbula gelmiş demek!

Hani, cenazenin arkasından:

— Öyle bir yere gidiyorsun ki, giyecek yok, yakacak yok, oturacak yok...

Diye feryat edildiğini duyan Babaerenler, karısına seslenmiş:

Eyvah, ölüyü bizim eve getiriyorlar bacı!..

Bu Bohemler kulübü de, fakir Bektaşinin evinden farksız galiba...

Şaşmıyalım dostlar, şaşmıyalım. şiir bu hale, resim bu hale, hele pahalılık bu hale geldikten sonra, yırtık ceket mi?.. Yamalı pantalon mu?... patlak pabuç mu?.. İşi bir nevi züppelik, bir nevi moda haline koymaktan başka çare yok... Ne demiş şair:

Mihneti kendine zevk etmededir âlemde hüner,
Gamu-u şâdi-i felek böyle gelir, böyle gider!

Apartımanının garajını Avâreler kulübü yapan hemşireler müsaade ederse, bu refah devrinde hepimiz egzistansiyalistiz artık!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Menderes — İstimlâk kanununu yazıyooor!..

SAHNEDE ÖLMEK

Memleketimize dünyaca tanınmış iki İngiliz sahne sanatçısı geldi, biri 74, biri 80 yaşında karı koca... İki İngiliz artisti, bizim gazetecilere, sahnede ölmek istediklerini söylemişler.

Hemen söyleyelim ki, bu arzuyu ilk duyan onlar değildir ve bunun patenti memleketimizdedir. Bu sanat aşkı başka şey canım. Bir sahneye çıkan, bir daha ayrılmak istemiyor, hele o sahne de siyaset sahnesi olursa... Hele şu İngiliz artistleri şöyle kenara dursunlar. Asıl sahnede ölmek istiyenler bizim memlekette....

...kayboldu...

İSTANBULDA bir kral kayboldu. Polis, haftalardır onu arıyor. Tebeası, sahte topallar, uydurma körler, yalancı çolaklar, onun hasretiyle yanıp durmakta... Kim mi bu gaip kral?.. Dilenciler kralı!..

Sadık kullarından altmış kişi, her gün onun hissesine otuzar liradan 1600 lira getiriyorlarmış!

Düşünün bir kere: Günde 1600, ayda 48000 lira!.. Senede?.. Vallâhi, insanın göz yumup, boyun büküp, avuç açıp dileneceği geliyor: Yarım milyondan fazla!

Şüphe yok, kolay iş değil. Hele politikada dilencilik, ince sanat zor sanat!

Bunu meslek edinenler var... Hem öyle sokak dilencisi gibi gelene, geçene avuç açarak değil, sade bir kişiye, dört duvar arasında dil dökerek, baş sallıyarak. Ondan sonra otomobil senin, apartıman senin, aşk senin, vuslat senin!

Şeref mi?.. Haysiyet mi?.. İzzet-i nefis mi?.. Bir kişiden başka herkese karşı şerefli, haysiyetli, izzet-i nefis sahibisin!

İttihatçıların meşhur Maliye Nazırı Cavit beye, bir dalkavuk, herkesin içinde, dargın bir sesle çatmış:

— Cavit!.. Tarih seni affetmiyecek Cavit!..

Fena halde canı sıkılan Cavit bey, öfkeyle yerinden fırlarken, dalkavuk ikinci cümleyi yetiştirmiş:

— Vatan, senin hizmetine, senin dirayetine, senin ilmine, senin zekâne muhtaç!.. Böyle bir zamanda maliye vekilliğini kabul etmeyişin, vallâhi affedilir günah değildir!

Rivayet ederler ki, bu usta dalkavuk, bir kaç ay sonra, Cavit bey Maliye Vekili olunca, idare meclisleri başına kurulmuş, havadan işlerle milyoner oluvermiştir!

Politikanın kibar dilencileri dışındaki dilencilik de kolay sayılmaz. Merhamet duygularımızın nasırlandığı böyle bir zamanda, insan oğlunu merhamete getirmek için epey hüner ister.

Güzel bir fıkra vardır:

Dilenciler kralının hamamda yıkandığını gören bir genç sokulmuş:

— Üstat, ben dilenci olmak istiyorum. Ne olur, bana mesleğin sırlarını öğret...

Dilenciler kralı:

— Bunun üç sırrı vardır, der. Birincisi, nerede olursa olsun istiyeceksin. İkincisi, kimden olursa olsun istiyeceksin. Üçüncüsü de, ne olursa olsun istiyeceksin!

Üç nasihati alan delikanlı, hemen boynunu büküp, dilenciler kralına avucunu açar:

— Allah rızası için fakire bir yardım!

Kral güler:

— Ayol, burası hamam...

— Nerede olursa olsun istiyeceksin!

— Ama ben dilenciler kralıyım!

— Kimden olursa olsun istiyeceksin!

— Pekiy, sana ne vereyim?

— Ne olursa olsun istiyeceksin!

Dilenciler kralı, galiba genci elinden tutup dışarı çıkarmış ve kendi tacını onun başına giydirdikten sonra:

— Ver elini öpeyim, demiş, bundan sonra sen benim kralımsın!..

Fakat, çok şükür çağımız terakki çağı. Her şey gibi dilencilik ilerliyor. Bu sayfadaki karikatüre lütfen bir göz atınız: Eloğlu korkuluktan bile sadaka istiyor!

ÇİMDİK

— Allah rızası için bir sadaka!..

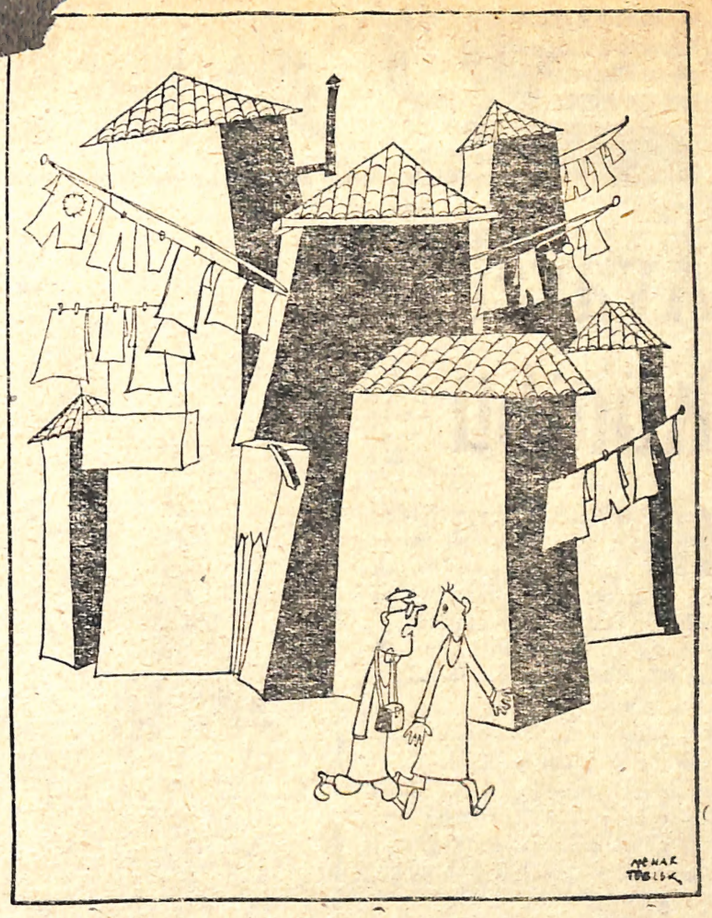

Miyop Turist — Ooo... mahalleyi donatmışsınız... Bayramınız mı var!...

AŞKOLSUN!

Sinir hekimi Sabahattin Kerimoğlu genç ve yakışıklı bir asistan almıştı. Asistan kız, cidden hastalarla yakından meşğul oluyordu. Bir gün, saş baş darmadağınık, etekliği perişan, doktorun yanına girdi:

— Tamam doktor, dedi. O kadınlara karşı gayet ürkek olan hastayı alıştırdım!

□

DERHAL

Bizim gazetelerdeki haberlere çok acaip başlıklar koyuyorlar. Meselâ Hürriyetteki şu havadis başlığına bakınız: «Başı kesilen yolcu derhal öldü.»

Yani ne olacaktı? Başı kesildikten sonra yaşıyacak mıydı, yoksa derhal ölmeyip de beş on sene sonra mı ölecekti?..

İpnotize!

Nadya adında bir İtalyan çingene kız yüzüne bakanı hipnotize ediyormuş. Bir muhasebeciyi hipnotize ederek, adamın önündeki 160 bin lireti toplayıp gitmiş. Marifetli çingene kızını yakalayıp hapishaneye atmışlar. Hapishane gardiyanlarına sıkı sıkıya kızın yüzüne bakmamaları tenbih edilmiş.

Bizde öyle yüzler var ki, bakılacak yüzleri kalmadı da, yüzlerine bakmıyoruz. Yoksa bizi hipnotize mi ettiler?... Kendin güvenen meselâ karaborsacının, vurguncunun yüzüne baksın da görelim...

Ancaaak!

«Ancaaak!..», «fekaaat!..» kelimeleri, bana hep bazı eski softa vaiz hocalarını hatırlatıyor. Bağdaş kurdukları vaiz kürsüsünden, dinleyenleri korkutan işaret parmaklarını havaya kaldırır:

— Ancaaaak!..

Yahut:

— Ve fekaaaat!.. diye bağırırlardı.

Nerede bir «ancaaaak!..» görsem, duysam ürkerim.

Bu «ancak» la «fakat» ten toplumumuzun neler çektiğini bilir misiniz? Senelerce demokrasiye, hürriyete kavuşamadıksa, bunun sebebi memleket yönetmenlerinin, aydınların dillerinden düşürmedikleri:

«— Ancaaak!.. Ve fakaaat...» Edatlarıdır.

— Hürriyet çok iyi şeydir, ancaaak halkımızın bu seviyeye henüz...

— Demokrasi şarttır, fakat milletin bunu hazmedecek...

Yıllarca bu «fakat», «ancak» mazeretlerini dinledik, daha da dinliyoruz.

Hiç olmazsa, aydınlar, «ancak», «fakat» hastalığından kurtulsalardı.

Geçen hafta içinde «Siyasal Bilgiler Fakültesi» konferans salonunda «İdam cezası kaldırılmalı mı?» konusunda bir tartışma yapılmış. Tartışmaya katılanlar Prof. Yavuz Abadan, Prof. Burhan Koni, Avukat Sahir Kurtoğlu, İzmir milletvekili Avukat Mehmet Ali Sebük.

Bütün bu konuşmalar, «idam cezasının kaldırılmasının iyi ve insanî bir şey olacağını belirtmişler», evet belirtmişler, ama, arkadan da şöyle demişler:

«— Ancaaak, memleketimizin bünyesi ve hususiyeti göz önünde tutularak bu cezanın suç işlenmesine karşı bir teminat olarak kanunlarımızda kalmasını» ileri sürmüşler.

Malûm hikâye... Memleketimizde kan dâvası güdülür, idam cezası olmazsa falan filân...

E, peki bu profesörler, avukatlar hangi memleket için idam cezasının kaldırılmasını uygun bulmuşlar? Fransa için mi? İngiltere, Amerika için mi? Hiç merak etmesinler, o memleketlerde bu konuyu kendilerinden iyi bilen ve tartışan pek çok avukat, profesör var.

Sayın profesörler ve avukatlar! Merihte değil, Türkiyede yaşıyorsunuz, lütfen, bulutlardan aşağı inin ve ayağınızı toprağa basın! Türkiyede idam cezası gerekli mi, değil mi? İdam cezası kalkarsa iyi mi olur, kötü mü?

— Çok beşeri, çok iyi bir şeyse de ancaaaak!..

Şu kaypak «ancak» tan «fakat» tan kurtulun!..

— Her ne kadar profesörsünüz, avukatsınız, ancaaak, Türkiyede yaşasanız çok daha iyi ve insanî bir şey olur.

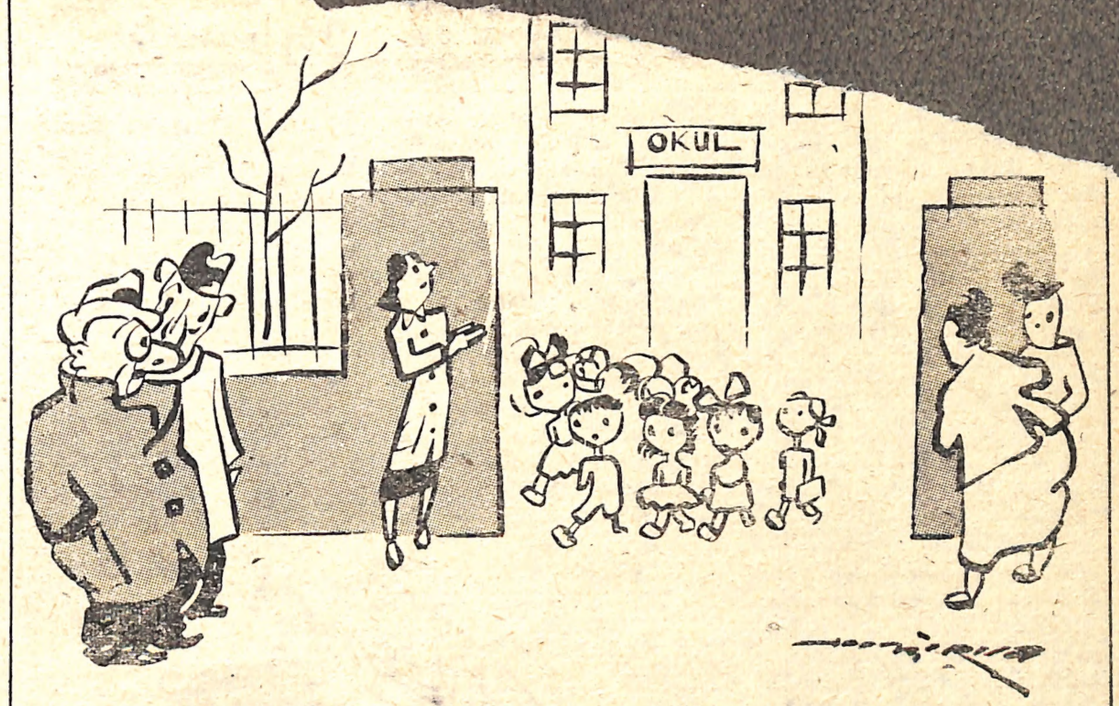

Muhalif — Zavallı yavrucuklar... Altı senedir bu mektebin önünden geçerim, bir santim büyüdüklerini görmedim!..

●

PEK TABİİ..

Altan Hanoğlu, sevdiği kız arkadaşlarından biriyle dertleşiyor, daha doğrusu onun dertlerini dinliyordu. Kız, önce bir tüccarla düşüp kalkmış, sonra bir ressama âşık olmuştu. Şimdi de bir fabrikatörle işi pişirmekteydi.

— Aman yine ressamı seviyorum...

— Hem seviyorsun, hem de aldatıyorsun çocuğu, dedi Altan.

— Ne yapayım ya? Metelliksizin biri...

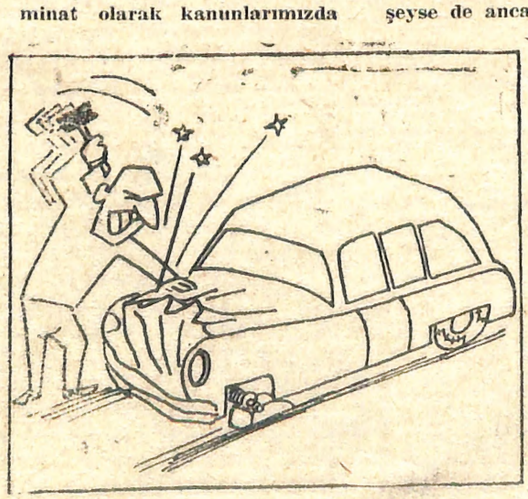

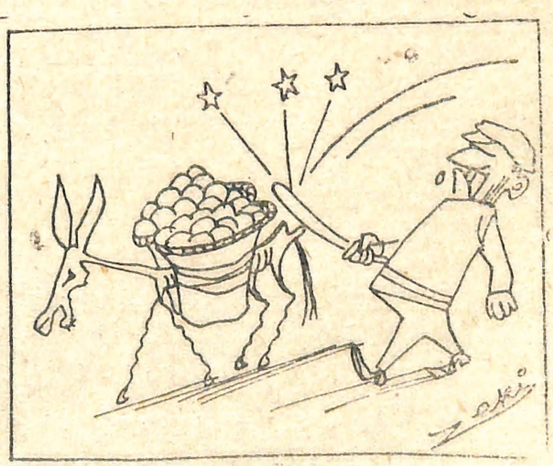

GAZETELERDEN :

Lâstik yok!..

Yem yok!..

Basın Gecidi

BÜYÜK DOĞU

Yalan mı söylüyor?

Dünkü gazetelerde çıkan bir beyanat vardı ki, her vatandaşın bu sözler karşısında dehşet ve ibretle irkilmesi kadar tabiî bir şey olamazdı.

Bu sözleri Amerikada uzunca bir müddet kalmış ve oradan bir kaç gün evvel avdet etmiş bulunan C. H. P. li bir avukat söylüyor.

Âdeta bayram eder gibi bir eda ile haykırıyor. Türk parasının kıymeti, Amerikalıların gözünde Habeşistan parasından bile geri imiş...

Seviniyor, Amerikanın belli başlı büyük gazetelerinde Türkiye Cumhuriyeti hükûmeti ve onun Başvekili aleyhinde yazılar çıkıyormuş. Bu gazeteler, Menderes'in diktatörlük yolunda olduğunu ileri sürüyorlar ve Menderes Başvekil bulundukça Amerika'dan Türkiye'nin asla bir kredi temin edemiyeceğini, bir yardım göremiyeceğini yazıyorlarmış.

Bu meş'um nâralarını atarken, bu iddiasını tevsik için o gazetelerden keserek beraberinde getirdiği kupürleri de gösteriyormuş!.

Yalan mı söylüyorlar adam?

Hayır... İleri sürdüğü iddiaların baştanbaşa yalan ve düzme olduğuna inanabilmeğe elbet imkân yok.

...RENSİ'nin ...baba'ya Beyanatı

...elim de..., öyle tetkik met...nati değil âbi... Bilirsin ben harbi lâf ederim. Bizim taraflarda iş yok âbi... Efendicağızıma söyliyim, tramvayda, otobosta herifçioğlunun cebine bir dalıyorsun, mangır yok. Öbürüne dalıyorsun boş... Namussuzum, pangalar bizden bas kın çıktı. Eline yüz kâğıdı geçiren aval, piyankodan apartıman çıkacak diyerekten, götürüp pangaya yatırıyor. Melmeketin evvel Allah en sayılı sabıkalısıyım, bunca senedir bu zenaattayım, milletin böyle zilleştiğini görmedim.

Abi para olsa da iş yok. Tak, dalıyorsun enayinin cebine, koca bir çarık, içinden üç bin, beş bin çıkıyor. Kaç para eder âbi, üç gün gitmiyor. Bir cenabetlik geldi bu paraya. Hani Etnan Bey duymasın ama, paranın beti bereketi kalmadı be! ..

Sonra efendim, ne de olsa, melmekette adımız söyleniyor. Nerde bir iş olsa aynasızlar tak, enseliyorlar. Yani senin anlıya cağın, melmekette ne hürriyet kaldı, ne de para...

E, bu bizim zenaat ta hürriyet ister. Hürriyet olmıyan yerde bizim iş sökmez.

İşte âbi bu yüzden düştüm ec nebiye melmeketlerine. Allaha bin şükür, iyi kestim. Elini attığın yerden çarık geliyor. Sövüş le Allah sövüşle... Gözünü seveyim hürriyetliğin be!... Gaco dersen gani, sarışını var, esmeri sarısı, pamuk gibisi, bombası, var, ilik gibi beyazı, ayva tüylü Allah vermiş hepsi var. Mangırı say, gömül de gömül... Yumul da yumul...

Şimdi âbi ben bu Montekarlo denilen melmekete geldim. Malûm ya, burası keriz yeri. Öyle kumarhaneler var, akşam, kerize oturuyoruz sabaha kadar. Nerde bizim Galata'daki, Tophanedeki tekkeler, nerde burası... Gözünü yiyim hürriyetin...

Ne baskın, ne bir şey... Aynasızlar kapıda löbet tutuyorlar. Bizde de demokrasi mi var yani?... Nefes te bol Allaha şükür, yumuluyorum sarı kıza, duman oluyorum âbi.

Yalnız burda beni fena kesiyorlar. Rulette biner biner gidiyor. Kokoz kalınca yine sağ olsun bizim zenaat. Allah ne verdiyse şıpın işi sövüşlüyorum, tekrardan dönüyorum kerize.

Bir sabah tığ teber çıktım kumarhaneden. Sövüşliyecek bir enayi nerden bulacağım diye pis pis düşünüyordum, baktım bi-

ri önümden koşuyor. Pergelleri bir açınca yetiştim, tak enseledim.

— Arkadaş, sen de bizdensin galiba, aynasızlar mı geliyor, söyle de beraber kaçalım, dedim.

Hariften byıklı, tombul bir oğlan.

— Gazetecilerden kaçıyorum, dedi.

— Gazetecilerden kaçılır mı be?... dedim. Bizim melmekette meslektaşlar basın toplantısı bile yaparlar. Fil Hamdi, Sansar Şükrü, Kurt Recep, Fok Nuri, Zürafa Ali, Ayı Andon, Serçe Melâhat, Sülün Osman, Kunduz Rıfat hep gazetelere resmen beyanat verirler.

— Benimki öyle değil, dedi, beni iki bin gazeteci durmadan takip ediyor.

— Bir yerde açılış töreni mi, ziyafet mi var? İki bin gazeteci başka ne diye koşar arkandan?. Yoksa sen muhalif partiden misin? Mitinge mi gidiyorsun?

Delikanlının yakasına el attım. Tabii dalgayı çaktın. Maksadım işlemek, Allah ne verdiyse yürüteceğim.

— Bırak yakamı! diye bağırdı.

— Anladım ulan, dedim, numara yapma bana, sen yüksek sosyetedensin...

— Ben de sizi tanıdım, dedi: siz gazeteci misiniz?

Hiç bozuntuya vermedim.

— N'oolacak gazeteceyim, üzerine bastın kaldır ayağını!... dedim.

— Ben Monako Prensiyim!... dedi.

— Vay anasını, o sen misin be!...

Demek bu kumarhanelerin sahibi sensin ha?... Sen bizim melmekette olacaksın diyorum sana, iflâhın kesilecek be!... Eğer sana bizim Müdüriyette adlî tıptan iki senelik rapor aldırmazlarsa bana da erkek demesinler.

— Kumarhaneleri ben işletmem, dedi, Annasis adında bir Yunanlı milyoner işletir. Ben vergi alırım.

— Daha fena ya, mano topluyorsun, demek, yataklık... Cezası iki seneden başlar, bir sene de sürgün...

— Mâdemki gazetecisiniz, ne soracaksanız sorun da yakamı bırakın!... dedi.

— Demek o Amerikalı pilici... sen ha?... Helâl olsun sana bu yollar. Ye onu, ye delikanlı, çekirdeğini bilem bırakma, ye!...

— Başka sualiniz var mı? dedi.

Üstten bir jilet attım ama, çarığı çıkaramadığım için daha bir şeyler sorup oyalamak maksadıynan:

— Karını seviyor musun? dedim.

— Seviyorum, dedi.

— Ne kadar seviyorsun?

— Çok... Dünya kadar seviyorum. (İki elini yana açtı) nah, işte bu kadar seviyorum. Ben onun aşkından...

Baktım oğlan bozuluyor.

— Bozulma delikanlı, yedek parça yok, dedim.

Elime şişkin bir şey gelmişti, ama bir türlü sökemiyordum. Onun için numaramda yürüdüm:

— Bana yol koşma delikanlı, dedim, gazetelerde okudum, kızın babası milyonermiş. Öyle kızı kim olsa alır. Kayınpederi keseceksin... Bana polim yapma!...

Meğerlim delikanlı doluymuş, içini döktü. Kumarhanelerde işler kesat gittiğinden, bu evlenme dalgasını çıkarmışlar ki, dünyanın her bir tarafından enayiler gelsin de bir iyi kazıklasınlar diyerek...

Çaktın mı âbi dalgayı. Ne kıyak siyaset be! Sonra efendicağızıma söyliyeyim bunların bir kanunu varmış. Eğer bu prens çocuğu olmadan mortuyu çekerse, melmeketi Fransaya kalırmış. Bak ne dalgalar dönüyor dünyada âbi. Biz sennen daha uyuyalım.

Delikanlı anlatır da anlatır. Ben çarığı çektiğimden,

— Taş koy, yeter be!... dedim.

O ille tıraşlamak istiyor. Baktım su koyveriyor:

— Asılma oğlum, depiya gider. Al voltanı!... Yaylaaan!... dedim.

Çekti arabasını. Bıraksam tereyağlanacak, mayalaştıkça ma yalaşıyor.

Prens cenapları yaylanınca, arakladığım cüzdanı açınca bir de ne bakayım âbi, içi tıklım tıklım aşk mektubu değil mi? Bu kadar senelik sabıkalıyım, böyle sivri kazık görmedim. Sonra birden uyandım, demindenberi herifnen Türkçe konuştuk. Monako'nun prensi Türkçe bilir mi? Derken bir de baktım, bizim saat uçmuş. Bak işe sen be âbi... Bu herif mutlak bizim melmeketlidir. Sana eşkâlini veriyorum. Bizim hırsızlık masası şefine, sana zahmet, benden bir selâm sarkıt, sabıka dosya-

— Grace Kelly'nin düğününe gidiyok!..

Sevgilim

ONUN beni sevmediği muhakkak... Ama ben onsuz yapamam. Seviyorum. Yalnız sevgi de değil, vazgeçilmez bir alışkanlık. Yanımdan hiç ayıramıyorum. Yarım saat bile onsuz duramıyorum. Bu nasıl sevgi, nasıl alışkanlık bilmem ki... Hep aklımda. Günde en az kırk elli kere dudaklarım onunla buluşur. Yalnız geceleri birbirimizden ayrılırız. O zaman da rüyalarıma girer.

Kendimi bildim bileli onu görürdüm. Ama doğrusu, hiç ilgi duymuyordum.

Onunla tanıştığım günü hatırlıyorum. Yirmi yaşımda var yoktum. Bir gazinoda, onu bana bir arkadaşım takdim etmişti O gün bugün ondan ayrılamadım. Dile kolay, aradan yirmi iki sene geçti. Her gün bir parça daha ona alıştım. İyice tutkunum.

İncecik cildi, beyaz bir teni vardır. Boyu ince uzundur. Ondan yarım saat ayrı kalsam, kokusu burnumda tüter. Ne nefis kokudur o... Tel tel sarı saçlarını koklayıp öpünce kendime gelirim. Aslı Amerikalıdır. Amerika'dan buraya gelmiş. Ben kendi hesabıma onu ne sarışın, ne esmer bombaya değişirim. Fettandır, hakikatsizdir, ama yine de onu seviyorum; hem de sadakatsizliğini, ihanetini bile bile....

Elden ele dolaşır. Herkes birbirine takdim eder, ikram eder. Ne yaptımsa bu orta malından vazgeçemedim.

Dudaklarım beyaz tenine ilk değdiği gün, ona büyülenmiştim. Başımı döndürmüştü. Beni dumanlı bir hayal içinde bırakıp gitmişti. Şimdi tam tersine, benim olmadığı zamanlar başım dönüyor, gözlerim kararıyor. Onsuz çalışamıyorum. Hiç bir iş yapamıyorum. Hayatımda hiç bir şeye ona bağlandığım kadar bağlanmadım. Şimdiye kadar pek çok sevgili değiştirdim, terkettim, fakat onu asla... Bütün irademi kullandığım halde kendimi ondan uzaklaştıramıyorum. Bu öyle bir tutkunluk ki, son nefesime kadar sürecek. Ben onun üzerine düştükçe, o, bana zulmediyor. İtiraf ederim ki, çok kötülüğünü gördüm. Ayrıca çok da maddî... Dünya kadar paramı yedi, daha da yiyecek ,yalnız benim mi?.. Bana gelene kadar kimlerin servetini kül etmiş, duman etmiştir. Milyonları yemiştir. Halime bakınca hiç ümit edilmez, ama ne canlar yakmıştır... Ona verdiğim paralar bir servettir. Sonra da çok gönülsüzdür, herkese yılışır. Hiç adam seçmez, güzele, çirkine bakmaz. Yeter ki, paradan haber ver. Kozmopolittir. Her milletten, her ırktan, her tabakadan dostu vardır. Onu bazan bir milyonerin, bazan bir dilencinin dudaklarında, bazan seksenlik ihtiyarın, bazan da bir toy delikanlının elinde görürseniz, hiç şaşmayın. Herkese zevk vermek için yaratılmıştır. Müslümanı, hıristiyanı ayırmaz. Fiyatını kim öderse, kendisini onun ellerine teslim eder.

Yaşlandıkça, üzerimdeki tesirinin gitgide arttığını hissediyorum. Genç iken, günün birinde bir esir gibi, ona bukadar bağlanacağımı hiç aklıma gelmezdi.

Yalnız parama olsa çoktan razıyım, ruhuma olduğu kadar, sağlığıma da zarar veriyor. Onun yüzünden iştahdan kesildim. Yüzüm sarardı, kalbim zayıfladı. Ciğerlerim de galiba sağlam değil. Uzun yol yürüyemiyorum. Koşsam nefes nefese kalıyorum. Bir yokuş, bir merdiven çıksam nefesim daralıyor. Hep onun yüzünden bunlar, biliyorum. Ama ne yaparsınız ki, onun aşkı, varlığı, kanıma, hücreme kadar işlemiş. O yokken hayatın tadını alamıyorum.

Ne olacak benim bu cıgara ile hâlim? Namussuzu bir türlü bırakamıyorum işte...

sından namussuzun künyesini çıkart.

İşte şeker âbicim, bak ne dal galar geldi başıma. Naapalım, sağlık olsun. Mektubuma burada nihayet verirken, Tahtakaleli Kenana, Tophaneli Yandım Nuriye, Üsküdarlı Rızaya, üç kâğıtçı Rafete, tırnakçı Sarı Salime, Bahriyeli Memduha, zarfçı Reşide, hepsine ayrı ayrı selâmlar eder, dört göznen cevabını beklerim.

Kardeşin
BARBUT NİYAZİ

VİTRİN!..

VAZGEÇMİŞLER

D.P. Meclis grupu reis vekili Muzaffer Kurbanoğlu, uzun bir fasıladan sonra ikinci defa Paris'e gitmişti. Gençliğinde sık sık çıktığı bir kahveye oturdu. Garsona:

— Paris ne kadar değişmiş, dedi. Vaktiyle bu kahvede gayet güzel kızlar hizmet ederlerdi...

Garsonun gözleri daldı:

— Hatırlıyorum, diye gülümsedi. Lâkin patron bundan vazgeçmek zorunda kaldı. Çünkü her gün, garson kızlardan biri müşterilerden biriyle çıkıp gidiyordu!

«İnsan güldüğü kadar insandır!»

Molière

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

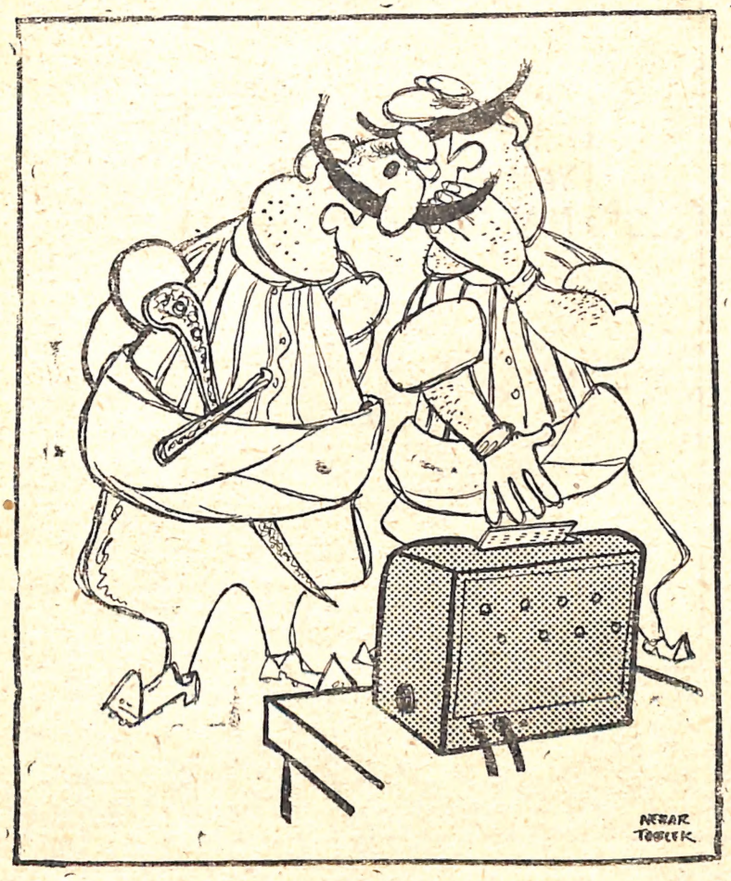

— Gel seni Beyoğlina götürem... Garilari gör, gızlari gör...

— Ula yavaş söyle Hasso... Bu radyonun başında ne ki diyirsen hemmisin köyde duyirlarmış!..

Yazan: A. Rasim Özgür. Akarbaşı - Çizen: Orhan Enez.

— Duydun mu, Suna odun gibi bir herif yakalamış!..

— Yâ!.. Bari iyi yontsa...

Yazan: Marif Dolcan - Çizen: Nehar Tüblek.

★ ★ HİKÂYE ★ ★

Plâka

ADANA'NIN yolları, eskiden taşlıkmış. Şimdi asfalt. Yolların taşlık olduğu devirlerde kimsenin cebinde beş para harçlık yokmuş. Şimdi Adana'da sokaklardan çirkef su yu yerine para akıyor. Öylesine zengin yer... E, tabii, refah seviyemiz yükseliyor Kâğıt para bu, bas bas dağıt... Derlerse sakın inanmayın. Onlar, bozgunculardır. Adanalı, iş adamıdır. Toprağı pamuk gibi yumuşatmasını, pamuğu altın gibi parlatmasını bilir.

Sen de hikâye mi anlatacaksın, yoksa politikalı başmakale mi yazacaksın diye tereddüde düşerseniz aldanırsınız. Çünkü, bahsedeceğim adam, Hacı Mehmet Oyverdi, yeni Adana'nın yeni milyonerlerindendir. Yukarıda söylediklerim onun sosyal durumunu tamamlar.

Hacı Mehmet Oyverdi, iki şeye düşkündür: Cadillac'a ve karısına. Dini bütün olduğundan ayni zamanda «güzel» olmak şartiyle üç başka kadınla da ilgilenebilir ama, bu, daha çok, inancını kendi lehine tefsir ettiği zamanlardır. Kazancı birden artarsa, sinemada Lollo'yu, yahut Sophia'yı nâmahrem kılıkta görüyse işi tamamdır. O, öyle aile matinelerine gitmez. «Hususî» oynayan filmlere gider. Ağzının tadını bilir kâfir. Bunun için de çok «güzel» bir tiyatro artistiyle evlenmiştir. Evlendikten sonra, meslek adı Tezcan Özgül olan karısına kendi eliyle Oya ismini takmıştır. Çünkü sabık Tezcan, cidden oya gibi güzel.

Mehmet'in parası bol ya? Parası bol olanın dostu da bol olur. Hele ahbapların içinde bir Küstüm Ali Bey vardır ki sormayın. Hacı Mehmet, Küstüm Ali Beye hayrandır. Çünkü Adana'da ne kadar bar varsa ve o barlara ne zaman kız gelecekse Küstüm Ali Bey bunu herkesten önce mutlaka haber alır. Gelir velinimetine bildirir. O kızlardan herhangi birinin Küstüm'e mukavemet ettiği görülmemiştir. Hacı Oyverdi, bu işin kendi parası yüzünden olduğunu akıl etmez de, Küstüm Ali Bey'in dayanılmaz cazibesine hamleder. Hayranlığı bu yüzden arttıkça artar.

Günün birinde Küstüm Bey, Hacı'ya geldi:

— Hacı'm, dedi, filânca bara bir yosma düşüyor. Öyle bir parça ki, sorma... Herif, hususi surette Suriye'den getirtiyormuş kızı. Ama evli olduğu cihetle, kocası müsaade etmediğinden, ancak gün aşırı gelebiliyormuş. O da gizlice... Altında Suriye plâkalı mükemmel bir araba... Bir gece çalışıyor, ertesi sabah atladığı gibi yallah hududa... Üç gün sonra bir daha... Karı Suriye'den geldiği için yüzü peçeli oynuyor. Anadan doğma çıplak. İlle velâkin o peçe düşmiyecek...

— Canım Ali'ciğim... O yosmayı senden isterim. Ne dilersen de veririm...

— Bak Hacı, bu sefer sana işin doğrusunu diyeyim. Ben bu gece karıyı alacağım. Ama, sana ancak üç gün sonraki gelişinde bırakırım. O şartılan razıysan söyle...

Bu ağır şart, Hacı Mehmet'i epeyce bozmuştu ama, Ali'nin sesindeki keskinlikten birşeyler sezinledi ve:

— Öyle olsun... dedi. Ben yine haftada iki çiftlikleri, fabrikaları teftişe gidiyorum diye çıkarım evden. Oya ne bilecek ki... Sana gelirim! Ertesi sabahına dönerim. Ha? Ne dersin?

— İyi derim ..

Hacı Mehmet Oyverdi, tatlı tatlı gerindi. Onun iştiha pınarını kaynatmak için sık sık değişiklik lâzımdı. Ertesi günü iple çekti. Telefona sarıldı. Ali Bey geldi.

— Gelecek mi?

— Ağa, sana hangi kadın gelmem der? Hacı Memmet bu... Elbet gelecek...

— Ya, peki sen ne yaptın?

— Orasını hiç sorma Hacı'm.. Karı beni yedi, öldürdü...

— Desene öylesine kıvrak avrat...

— Hem nasıl Hacı, hem nasıl... Perşembeye bardan sonra sana gelecek. Yani bana gelecek ama, senin için gelecek... Beklerim gayri o gece ..

Küstüm Ali Bey bekâr kaldığı için, arkadaşlarına arasıra böyle iyilikler yapardı. Perşembeye Hacı Mehmet Oyverdi'yi bekledi durdu. Lâkin Hacı gelmedi. Küstüm Ali Bey bara koştu. Baktı ki, peçeli dilber meydanlarda görünmüyor. «Benden önce nasıl haber aldı Hacı bu işi?» diye dövündü durdu.

Oysa ki Hacı, çiftliğe gitmek bahanesiyle garaja indiği zaman Cadillac'ın bagajını kapan mamış bulmuştu. Kapatmak için zorlayınca arada sıkışmış bir şey şey engel olmuştu. Bunu çekti baktı. Baktı ki bir pilâka.. Hacı, eski harfleri bilirdi. Kendi Adana plâkalı arabasının bagajından «Suriye - 111222» numaralı bir plâka çıkmıştı!

— *Hikâyeci* —

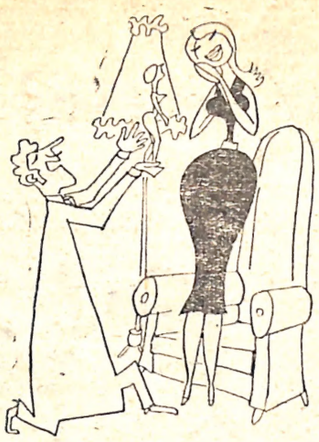

Hollanda Mizahından:

☆

Değerli Hediye!

☆

Hans Kuenlmann

☆

GENÇ Carel Andriessen, rıhtım boyunca yürürken, sevdiği kadını düşünüyordu.. Sedje Verhulst, gençti. Güzeldi. Kocasına bağlıydı. Ama, pazar toplantılarında, Andriessen'e karşı, Steenwijk'te doğmuş kızlardan öyle farklı bir nezaket gösteriyordu ki, böylesini ancak Paris'te yaşamış bazı fazla serbest şehir kadınları yapardı.

Carel Andriessen de zengin çocuğuydu. Babası Amsterdam'ın en sayılı armatörlerindendi. Bu sebeple, güzel Sedje'yi sevmekte kendini tamamiyle haklı buluyordu. Onun kocası gerçi zengin bir tüccardı. Muhtelif şirketlerde hissesi vardı. Lâkin son derece cibilliyetsiz bir insandı. Sedje, imkânı yok, kocasını sevemezdi. Neylesin ki gördüğü aile terbiyesi neyi gerektiriyorsa onu yapacaktı elbet.

Sedje'nin kocasına bağlılığı, Carel'i kabul etmesine engel miydi ki? O, ilâhi yüzü, çiftlikte inek sağan kızlar gibi pembe teni, dolgun ve hâlâ bir genç kızınkini hatırlatan göğsü, ne zaman düşünse, Carel'in içini alt üst ediyordu. Girişeceği tecrübeye cesaret edecekti. Karar vermişti buna: Sedje'ye gayet pahalı bir hediye alacaktı. Bunun mânası ise açıktı: Eğer böyle hediyeleri kabul etmek istiyorsa, Andriessen'in olmalıydı...

Dalgın dalgın yürüyen Caral Andriessen, birdenbire köşeye geldiğini farketti. Büyük bir levha gözüne çarpıyordu: Frank Verhulst; antika eşya mağazası... İşte Sedje'nin kocasının muhtelif ticarethanelerinden biri... Carel, tereddüt etmeden içeri girdi. Baktı ki, Frank'da orada. Genç adamı görünce, mağaza sahibi:

— Oooo dostum, hoş geldin, diye ilerledi. Seni hangi rüzgârlar attı böyle?

— Nadide bir hediye almak istiyordum da...

— Hediye? Seni çapkın seni... Yine kimbilir hangi güzelin peşin desindir. Benim bildiğim Carel Andriessen, babasına çekmiştir. Mukabilinde bir genç kızın öpücüğü olmazsa katiyyen para harcamaz değerli şeylere... Haksız mıyım?

— Vallahi bay Frank Verhulst, size haksızsınız demeğe cesaret edemem.

— O halde nasıl birşey istiyorsun?

— Şöyle, faziletli bir genç kadının hoşuna gidecek güzel bir sanat eseri...

— Sana Afrika'dan getirttiğim çok güzel bir küçük heykel vereceğim. Hakikî fildişinden yontulmuştur. Biraz pahalıcadır ama, değer...

Carel, bu hakikî fildişlerinin fabrika malı olduğunu bilmiyordu. Frank'ın istediği yüksek ücreti gık demeden ödedi. Adam sordu:

— Saygısızlık olmazsa, bu talihli genç kızın kim olduğunu sorsam mı?

— Sorsanız da ben söylemem.

— Güzel mi?

— Çok güzel. Evli üstelik...

— Vay, vay vay... İşler fena desene...

— Ama kocası pek ruhsuz bir adamdır. Sevgilim muhakkak beni anlıyor...

— Ona şüphe etmem genç dostum. Senin gibi yakışıklı bir delikanlıya gönlünü kaptırmıyacak genç kadın, evli bile olsa çok azdır...

Carel vedâ etti ve dükkândan çıktı. İçinden, kaba Frank'la alay ettiğine memnundu. Frank Velhurst öğleden sonra evine dönünce karısına havadisi yetiştirdi. Bunu da tabii karşılamalı. Çünkü konuşacak başka şeyleri yoktu:

— Biliyor musun? dedi, bugün antikacı mağazamıza kim geldi?

— Kim geldi?

— Carel Andriessen...

— Ne münasebet?

— Bir genç kadını seviyormuş. Ona pahalı bir hediye aldı...

Sedje'nin içi cızz etti.

— Ne aldı?

— Ona fildişi taklidi bir heykelcik verdim. Değerinin yirmi mislini gık demeden ödedi...

Konuşma bu kadarla kaldı. Ertesi gün, öğle vaktinden biraz sonra, Carel Andriessen, Sedje'yi ziyarete geldi. Heyecanla:

— Size lâyık değil ama, bana satan, değeri hakkında teminat verdi. İşinin ehlidir zira... diyerek fildişi heykeli takdim etti.

O gece, Sedje, kocasına havadisi yetiştirdi:

— Biliyor musun bugün bize kim geldi?

— Hayır. Kim?

— Carel Andriessen... Senin bahsettiğin heykeli gösterdi. Bunun münasip bir hediye olup olmadığını sordu...

— Kime aldığını söyledi mi?

— Hayır. Ama senden aldığını söyledi... Bunun üzerine ben de...

— Ne yaptın? Yoksa...

— Tabii... Namuslu insanım ben. Heykelin taklit olduğunu bildirdim ve ücret farkını ödedim!..

Harp güzeli — Dur Coni, şu belâlımı savayım da öyle!...

— İtalyan —

BAHARDA AŞK

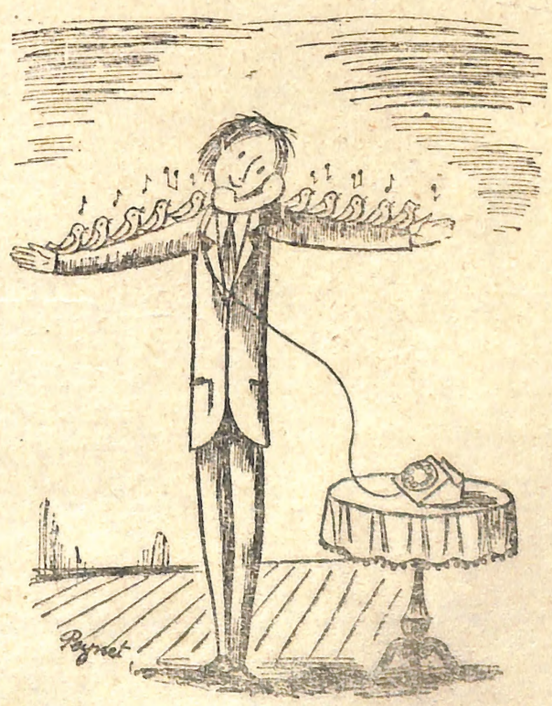

— Gel sevgilim, kollarım açık seni bekliyorum!..

— Fransız —

Milyoner

Şu haberi olduğu gibi gazetelerden alıyorum:

Adana'nın milyoner çiftçilerinden birisinin 30 yaşındaki oğlu, dün polis olmak isteğiyle Emniyet Müdürlüğüne müracaat etmiş tir.

Işlide oturan ve hususî otomobili bulunan B. U. polislik vazifesini vatanî bir hizmet olarak kabul ettiğini, bu meslekten zevk duyduğunu, zaman zaman da poli se gönüllü olarak yardımlarda bulunduğunu ve bu maksatla polislerin emrine hususî otomobilini verdiğini, para gayesiyle değil, hizmet gayesiyle polis olmak istediğini söylemiştir.

Polis mesleğine hevesli bu milyoner bana bir fıkra hatırlattı:

Vaktiyle polisliğe çok hevesli bir adam Emniyet Müdürüne gider:

— Ne olur, beni polis yapın!.. Bütün gayem, emelim, arzum polis olmak. Ben polis olmak için yaratılmış adamım!.. diye yalvarır.

Müdür bakar, adamda polis olacak hal yok. Kısacık, sıskacık, kara, kuru, tüy gibi bir şey. Bir sert öksürükle yıkılacak.

— Olmaz! der.

— Aman efendim. Ben polis olmazsam yaşıyamam.

— Sen polisliğe dayanamazsın. Cesaret lâzım, şecaat lâzım, metanet lâzım...

Adam, Emniyet Müdürüne:

— Efendim, siz benim cılızlığıma, boy fukarası olduğuna filân bakmayın, der. Ben çok cesurum

KESTİRME İLÂÇ

Adamın biri eczahaneye girdi:

— Aman, dedi, hıçkırığı geçirecek teşirli bir ilâcınız var mı?

Eczacı müthiş iki tokat yapıştırarak:

— İşte, şimdi kurtuldunuz hıçkırıktan, cevabını verdi. Lâkin adam gitmiyordu:

— İlâcı kendim için değil, karım için istemiştim... Hıçkırıp duran o...

İLKBAHAR E

— İyisin, hoşsun, ama, çok inatçısın beyim!...

— Dediğim

— Eline geçeni harcetmişsin... Uçan kuşa borç etmişsin!..

— Ama, üç gün mü desem, üç sana müjdeler gelecek!..

ĞLENCELERİ

dik...

— Çaldığım düdük dersin!..

nı desem, deniz aşırı bir yerden

— Haydi benim kara gözlü, güler yüzlü beyim, ver Pembe kıza bir dövizcik de sana bir göbek atayım!..

Polis

dur. Gözümü budaktan sakınmam. Yürekliyimdir efendim.

Bunun üzerine Emniyet Müdürü:

— Peki, senin cesaretini imtihan edeceğim der, git şu duvarın dibinde dur!..

Adam duvarın dibinde durur.. Müdür de cebinden tabancasını çıkarır, nişan alır, adamın şapkasına ateş eder. Adam, gözünü bile kırpmaz. Emniyet Müdürü bu sefer, ceketinin kol yenine ateş eder, Adam gık demez. Ceket eteğine ateş eder. Yine oralı değil.

Müdür memnun olur, adamın alnından öper:

— Boyun posun göstermiyor ama, maşallah mangal kadar yüreğin var. Tam polis olacak adamsın! der.

Ve arkadan:

— Al şu yirmi lirayı, delinen şapkanın yerine yenisini al. Şu 40 lira da ceketinin parası!.. diye ilâve eder.

Adam:

— Otuz lira daha vereceksin! der.

Müdür sorar:

— O ne parası?

— O da pantalonun parası.

— Ben senin yalnız şapkanla, ceketine ateş ettim, pantalonuna bir şey yapmadım ki...

Müstakbel polis o zaman:

— Ona da bendeniz yaptım efendim! cevabını verir.

Milyoner polis namzedi için elbette böyle bir tehlike yok. Milyoner olduğuna göre, gardrobunda kimbilir kaç düzüne düz pantalonu, kaç düzüne golfu vardır.

Genç milyonere yeni mesleğinde başarılar dileriz...

BAŞKA SEBEPTEN

Zarif bayan Fahriye Yen, geçenlerde çok sevdiği bir ahbabını ziyarete gitmişti, Lâkin ummadığı bir şey oldu: Ev sahibi sokağa çıkmıştı. Fahriye Yen, hayretle sordu:

— Nasıl olur? Ziyaretine geleceğimi biliyordu ama...

Yeni alınan hizmetçi derhal izahat verdi:

— Zaten o da başka sebepten çıkmak zorunda kalmıştı, efendim...

Eski
Türk
Mizahından:

□

Bir Teftiş!

□

Yazan :

Refik Halid

□

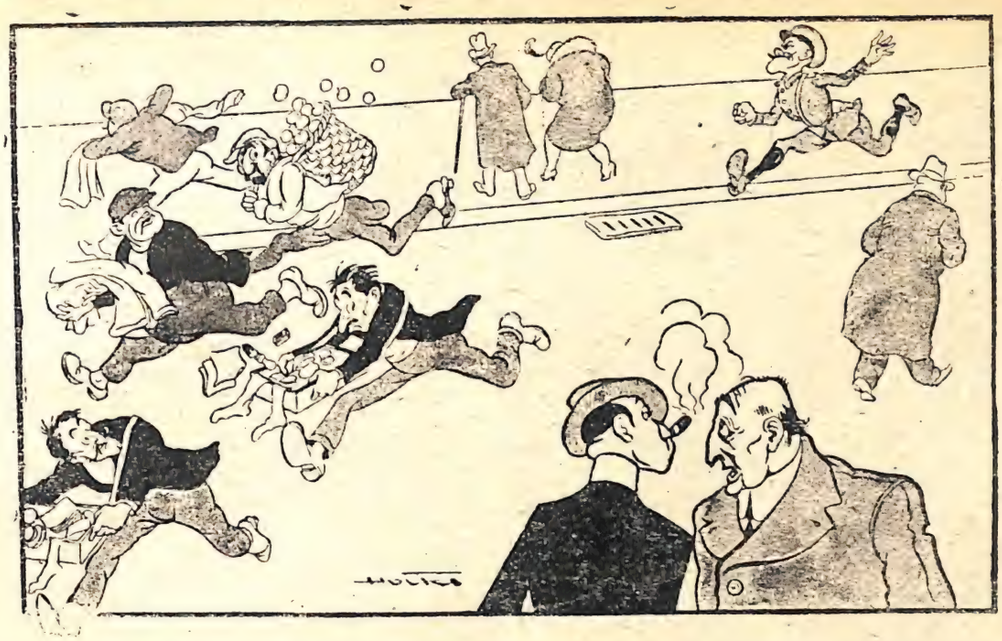

Gezgin — Bir de bizim Şikagoya eşkiya yatağı derler... Baksana İstanbulda hırsızlar güpegündüz mal kaçırıyorlar da kimse heyecan ve telâş göstermiyor!..

ASLI var mı, yok mu mevzuu bahis olan zat merhum Hakkı Paşa veya Sait Halim Paşa mıdır, her ne ise, şahıslarını bilmemekle beraber, vak'a hoş olduğu için yazmak lüzumunu hissediyorum, işte bu iki vezirden biri, galiba ikincisi, ikbâl zamanında, bir sabah şöyle düşünür:

— Yahu, der, vaktiyle vüzera, vükelâ tebdili kıyafetle avamın içine karışırlar ve halkın ihtisasat ve tarzı hayatını bizzat öğrenirlermiş... Eh, talih beni de en büyük bir mesnet ve mansıba eriştirdi, şu memlekete serfizâr etti; öyle nâzırlarımın sözlerine aldanarak veya Polis Müdürü ile jandarma kumandanının ve sivil memurların raporlarına kanarak, ahalinin idaremden memnun ve mahzuz olduğuna zahip olmak doğru değil... Kendim sokaklara düşerek, kim seden habersiz halkı sorguya çekmekliğim, vasıtasız temas ederek kanaat getirmekliğim icap eder!

Bu haklı düşünce üzerine, merhum vezir vekilharcını çağırır, kulağına beş on kelime fısıldar ve büyük bir heyecanla akşamı güç eder. Yemekten sonra, yüksek sesle arkadaş ve dostlarına der ki:

— Başımda bir ağrı var, hemen yatacağım!

Herkes «Allah rahatlık versin! Allah âfiyet ihsan buyursun!» temennileriyle Paşayı uğurlar. Yarım saat sonra konağın arka kapısından kısa boylu, top sakallı, kalıpsız fesli, ayakları yemenili, yarı seyis, yarı rençber, hulâsa bayağı kılıklı bir adam çıkar, caddenin yolunu tutar. İşte bu adam odur. Paşanın bizzat kendisidir Vekilharcının tedarik ettiği elbiseleri giymiş, yapma sakal takmış ve tanınmıyacak bir şekilde halk içine karışmıştır.

Hem gidiyor, hem kendi kendine şöyle söyleniyor:

— Ah acaba idaremden ahali memnun mu, beni takdir ediyor mu? İşte biraz sonra bunu anlamak kaabil olacak... Fakat ya teftişim aksi bir netice verir, kiminle temas etsem aleyhimde bir söz işitirsem? O zaman artık durmamalı, istifayı verip çekilmeliyim!

Paşa bu karatla Divan Yoluna çıkar, acaba yukarıya doğru mu gitsem, yoksa Sultanahmede mi insem?» En iyisi, der. Bayezit kahveleri... Avam yatağı orasıdır!» Âheste âheste, fakat büyük bir heyecan içinde caddede yürümeğe başlar. Yanından polisler geçer... Ah kendisinin kim olduğunu bilseler, bu palâspâreler giymiş adamdaki kudret, nüfuz nedir farketseler... Fakat kaabil mi? Onda tanılacak hal kalmamış ki... Polis müdürü ile, o Azmi Cingözü ile bile burun buruna gelseler yine tanıyamaz, tanınamaz.

Paşa bu minval üzere Bayezite vâsıl olur. İşte orta halli bir kahve, içinde esnaftan sekiz on adam oturmuş konuşuyorlar; ön tarafa da iskemleler atılmış... Birisini çker oturur. Yüreği bir atıyor ki... Derken «Selâmün aleyküm!» hitabı ile yanına kırk, kırk beş yaşlarında, balıkçı kılığında bir kıranta adam gelir, çöker. Hah işte fırsat... Bununla görüşmeğe başlamalı...

— Merhaba!
— Merhaba!

Paşa bir türlü konuşma kapısını açamıyor ki... Bereket o adam daha az sıkılgan... Birden paketini uzatıyor:

— Yak bakalım bir cıgara!

Belli ki halis kâçak tütünü... Fakat çaresiz içmeli!

— Ey ne var ne yok bakalım ahvali âlemde?

Bunu soran Paşadır; öbürü gevezenin biri:

— Ne olacak, iyilik... Elhamdülillâh her şey yolunda.., diye başlamış, boyna söylüyor; herif

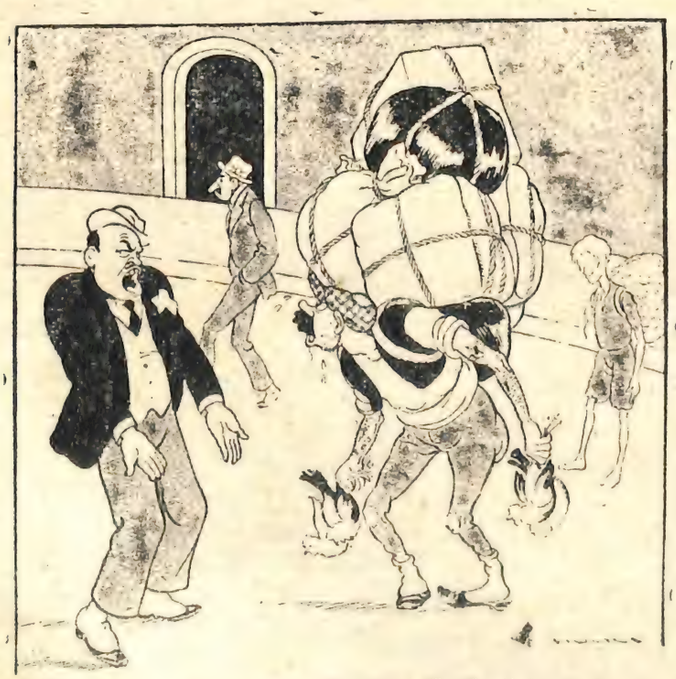

— Bana bak, ben Himayei hayvanat Cemiyeti âzasındanım... Tavukları böyle baş aşağı taşıma... İnecik bacakları vücutlerinin ağırlığını çekemez... Bu yaptığın işkencedir!..

Refik Halid'in üstad karikatürist Cem tarafından yapılmış bir karikatürü..

ÇEKTİKLERİMİZ!

Cem'in Hayatı

CEM 9 Nisan 1950 pazartesi gecesi vefat etmiştir.

Asıl ismi Cemil olan karikatürist «Cem» Türk esprisinin karikatür sahasında ilk mücahitlerinden biridir. Bilhassa Osmanlı hükûmetinin hürriyeti ilân senelerinde birbirini takip eden kabineleri tenkit eden karikatürleriyle ve yalnız kendi desenleri ve mizahî yazılarıyla neşrettiği «Cem» isimli mizah mecmuasiyla Türk efkâr-ı umumîyesinde büyük bir alâka toplamış ve memleket çapında kendisine şöhret yapmış, devrine hâkim bir sanatkârdı.

Kâmil ve Sait paşalardan tutunuz da Tevfik Hakkı, Hüseyin Hilmi ve Sait Halim Paşaların karikatürleri onun çizgilerinde tam mânalarını bulmuş, İttihat ve Terakki hükûmeti erkânını ayrı ayrı büyük bir incelik ve maharetle resmetmiştir. Zamanında çok sevilmiş ve bugünün mizahına örnek olmuş bir mizah önderi idi.

Birinci Cihan Harbi yıllarında Güzel San'atlar Akademisi müdürlüğünde de bulunmuş, bir ara Şehir meclisi üyeliği de yapmıştır.

Ölümünden önce uzun yıllar basın hayatından çekilmiş bulunuyordu. Belediyede çalışmaktaydı.

Doktor Cemil Paşanın oğlu olan karikatürist Cem, Rumelihisarında aile mezarlığında medfundur.

— Çalarım zahir, hele bir ağzını aç, müstebittir, eskiden hafiye idi diye bağırırım, sonra görürsün!..

memnun mu memnun... âsayişten memnun, iç siyasetten memnun, dış siyasetten memnun... Vekilleri beğeniyor, askeri beğeniyor, yeni alınan kalp zırhlıları beğeniyor.

Paşa nihayet cesaretini takınıp soruyor:

— Kabine reisi için ne dersin?

Balıkçı birden cûşû huruşa geliyor:

— Gözünü sevdiğimin mübareği, o ne adam, ne baba adam be! Müslüman mı, müslüman, şanlı mı şanlı, asilzâde mi, asilzâde... O geldi geleli memleketin piri nuru geldi. Hem sana söyliyeyim mi arkadaş, sanma ki o, öbürleri gibi koltukta oturur, imzasını atar, çubuğunu yakar, keyfine bakar, yooo... İşi gücü milletin hayrını gözetmekte... Asilzâdelik başka şey vesselâm!

— Doğru diyorsun arkadaş, bir kahve içer misin?

— Eyvallah!

Balıkçı daha hayli gevezelik etti, Paşanın Meclisteki büyük bir nüfuza mâlik olduğunu, Almanyada çok itibar gördüğünü, Anadolu ve Rumeli ahalisinin gece gündüz ona dualar ettiğini, hulâsa onunla misli ele geçmez bir zümrüt anka kuşunun başımıza konduğunu söyledi. Paşanın memnuniyetinden ağzı kulaklarına varıyordu. İçinden:

— Eh, demişti, artık sohbet kâfi, başkalarına da sormağa ne hacet? İşte safdil bir balıkçı umumî efkâra tercüman oldu, varayım, konağıma döneyim!

O, böyle, bu kanaatle Divanyolunu geçerken, balıkçı cebinden bir kâğıt ve bir kalem çıkarmış, gayet işlek bir yazı ile şu raporu yazıyordu:

«Umum Müdürlüğün yüksek emirleri mucibince, Paşa hazretlerini Bayezit kahvelerinden birine kadar takip ederek, bir konuşma zemini hazırlıyarak, hakkı Devletlerinde enva-ı kelimat-ı tayyibe istimâl olunduğu beyanı malûmat arzolunur, ol bapta.

Siyasî Kısım Baş memuru
KİYASİ İRFAN

Koca — Hay Allah kahretsin... Yine anahtar diye kapıyı tabanca ile açtım!..

YA ONLARINKİ

Meşhur Adana seyahatine hususi tren kafileleriyle çıkıyorlardı. İstanbul gazetecilerinden Halil Lûtfi ile Güvemli, birinci trendeydiler. Başbakan ve diğer büyüklerimiz ise ikinci trenle geleceklerdi. Halil Lûtfi, birinci hususi treni çekecek olan iki lokomotife baktı, baktı:

— Yahu, dedi, amma da günahımız varmış ki, iki lokomotif koşmuşlar...

Güvemli üzüntülüydü:

— Bizimki bir şey değil, diye söylendi. Ya ikinci trene kaç lokomotif koşmalı?

MUTAD NEZAKET

Koca, kolunda metresiyle giderken ansızın karısına tesadüf etti. Bu sıkıcı durumdan kurtulabilmek için iki kadını birbirine takdim etti. Karısı:

— Sizi tanıdığıma memnun oldum, diye mırıldandı, maalesef, kocam sizden pek az bahsederdi...

ÇARESİZ KALINCA

Hâkim, sanığa sordu:

— Nasıl olur da komşunuzun büyük akordeonunu aşırırsın? Bari çalmasını biliyor musun?

— Hayır reiz bey, dedi sanık. Ama komşum da hiç bilmediği halde akşamlara kadar çalıyordu...

— Şapkası ne orijinal, değilmi?..
— Tabiii.. Babasının yün çorabı!..

CEZA EVİNDE ÖPTÜĞÜM KIZ

□

Yazan :

ATEŞ . SİN

□

BİR buçuk sene bitmişti. On beş senelik var, otuz senelik var. Onların yanında bir buçuk, üç buçuk sene cezanın lâfını etmek bile ayıp. Ama herkesin derdi kendine göre...

Mapusluk aslında uzaktan göründüğü kadar korkunç değildir. Hattâ geçip gittikten sonra aranılır yönleri bile olur.

Fare yüzlü, badi bacaklı, ama cin gibi zeki bir sevgilim vardı. Cezaevine girdikten sonra semtime uğramadı. İşte mapusluğun zorluğu budur. Demiş ya elin oğlu:

Mapusluk bir şey değil,
Ayrılık var bir yandan...

Demir parmaklıklardan sevgili yolunu gözlemek insana bir koyar ki... Bir mevsim geçince üstünden unutursun. Unutursun ama arasıra içinde sevda tepreşir, hele akşamları...

Bir buçuk sene olmuştu. İnsanın gözü görmez olursa, öbür duyuları incelir, sivrilir, keskinleşirmiş. Körler kulaklariyle, elleriyle burunlariyle görürlermiş. İnsanın gözünden, kulağından, elinden daha çok hapsedilen bir tarafı var, bir duyusu var. İşte o alabildiğine gelişiyor.

Sarı Recep, yıkasınlar diye kirli çamaşırlarını kadınlar kısmına göndermişti. Çamaşırlar bir türlü gelmedi. Bir hafta geçti, on gün geçti, on beş gün geçti, gelmedi çamaşırlar. Sonunda gardiyan haber getirdi: Kadınlar kısmında yatan kadınlar, Sarı Recebin kirli çamaşırları yüzünden birbirlerine girmişler. Çamaşırlar parça parça olmuş, her parça, kapanın elinde kalmış.

Ya... İşte böylesine berbat yerdir cezaevi denilen yer.

Yarın öbürgün çıkacaktım ceza evinden. Yağmur yağar, toprak kokar. Sabaha karşı fırın ağızlarında taze ekmek kokar. Akşam üstleri sokak aralarında izgarada balık kokar. Kadın işte öylesine tütüyordu burnumda.

Yüz lâfın doksanı kadın üstüne konuşulurdu. Rüyalar tepeleme kadın dolu idi. İhtiyarlar, içi geçmişler, gençlerden özenir, zam paralık hikâyeleri uydururlardı. Yalan söylediklerini bilirdik de, dinlerdik yine...

O sabah Kızılayın kocaman bir sağlık kamyonu cezaevinin kapısına geldi. Kamyondan önce şoför, sonra iki kız indi. Biri esmer, biri kumral. İkisi de en çoğu yirmi yaşında ancak vardı. Kızlar revire girdiler. Doktor haber verdi:

— Kızılayın rontgen arabası geldi. Herkes muayene olacak.

Muayeneden önce de verem aşısı yapıyorlardı.

Sıra ile revire gidiyorduk. Sıra bana geldi. Odaya girdim. Esmer hemşire kola iğne ile çiziyor, kumral hemşire de, pirke aşısı yapıyordu.

Gömleğimin kolunu sıyırdım. Kumral hemşire kolumu tuttu. Gözlerimi gözlerine diktim. Bir içimi çektim. Öyle bir iç çekiş ki, hemşire başını kolumdan kaldırıp yüzüme baktı. Tam o sırada gözümden iki damla yaş süzülü-

verdi. Kızcağız önce şaşırdı, sonra terslenir gibi oldu:

— Ne oluyorsunuz? Acıtmaz ki...

Derinden bnr daha içimi çektim.

— Keşke acısa... Keşke şu anda ölüversem, dedim.

Şaşırmıştı.

— Bilseniz... Bilseniz bana neleri hatırlattığınızı.

Kızcağız elinde «B.C.G.» aşısı tüpü ile kalakalmıştı. O romantik hava içindeki tesir kaybolmadan,

— Tıpkı size benzeyen bir sevgilim vardı, dedim.

İnler gibi konuşuyordum. Bu kızcağızın pek çok okuduğunu tahmin ettiğim ucuz, sulu aşk romanlarındaki acıklı bir sahneyi canlandırıyordum.

— On senedir yatıyorum, dedim, şimdi kimbilir o nerededir?

Uzun kirpiklerinde yaşlar parladı. Bir türlü kapının ağzında bekleyenlerden sırası geleni çağıramıyordu. Amerikan melodram filmlerinde olduğu gibi, bir kere dudaklarına, sonra da gözlerinin içine baktım. Döndüm, kapıdan çıktım.

İki saat sonra, otomobilin için de rontgen muayenesi başlamıştı. Arabanın içinde iki odacık vardı. Birinde soyunup, öbürüne geçiyorduk. Orada rontgen cihazı vardı.

Rontgen odasına geçtim. Kumral hemşire beni görünce sarsıldı. Aşı olurken onu maksadıma iyice hazırlamış olduğum için kararımı vermiştim. Rontgen cihazının ekranını göğsüme ayar ederken:

— Durun bir dakika, dedim, bunlara hiç lüzum yok. Verem olsam ne çıkar, olmasam ne çıkar... Daha yirmi sene bu zindanlarda çürüyeceğim.

Donmuş gibi eli havada kaldı.

— Buradan sağ çıkamam, dedim.

Dudakları titriyordu.

— Sizden bir ricam var. Farzedin ki, bu, bir ölüm mahkûmunun son arzusudur. Ne olur, beni reddetmeyin...

— Buyurun, dedi.

— Sizi bir kerecik öpmeme müsaade edin... Bu benim için ebediyete götüreceğim, mukaddes bir hatıra olacaktır.

— Nasıl olur? Diye fısıldadı.

— Yirmi sene... Düşünün... Demek benden bunu esirgiyorsunuz?

— Yok, hayır... dedi.

Kollarının arasında idi. Göz yaşlariyle ıslanmış yanağından öptüm.

Dışarıdan doktorun sesi duyuldu:

— Yarım saattir ne rontgeni bu?..

Kapı açıldı. Doktor:

— Vay namussuz vay!.. dedi.

Halbuki dünyada bundan daha namusluca öptüğüm kadın yoktur.

Ateş-Sin

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

Hak, erenlerin yardımcısıdır

Bektaşi babası bir ramazan günü penceresinin önünde demlenirken, teravi namazından dönen imam onu bu halde görünce sormuş:

— Erenler, ne yapıyorsun?

— Sen kendi ibadetini yaptın, ben de kendi ibadetimi yapıyorum. Hele içeri gir de bir iki çift lâf edelim.

İmam, Bektaşi'nin sohbetinden zevk aldığı için içeri girmiş. Bektaşi Babası, imama bir kadeh sunmuş. İmam,

— İçmem!.. demiş.

— Erenler, bir taneden bir şey çıkmaz.

İmam, dostunun hatırını kıramamış. Bir bir daha derken muhabbeti koyulaştırmışlar. O sırada sokaktan geçen iki Yeniçeri devriyesi bunları suç üstü yakalayıp Yeniçeri Ağasının huzuruna çıkarmış. Tir tir titreyen imam, Bektaşi'ye sormuş:

— Eyvah!!. Mahvolduk, ne yapacağız?

Bektaşi Babası hiç keyfini bozmadan,

— Hak, erenlerin yardımcısıdır, demiş.

Yeniçeri Ağası Bektaşi'ye sormuş:

— Adın ne?

— Yorgi, efendimiz.

Hiristiyan olduğu için Bektaşi'ye bir şey yapmayan Ağa, bu sefer imama dönmüş:

— Hadi bu herif hiristiyan, sen bu koca kavuğundan, sarığından, cübbenden utanmadan ramazan günü nasıl içki içersin, yıkın şunu falakaya!.

Yeniçeriler falakayı hazırlarken Bektaşi Babası,

— Ağa Hazretleri, demiş, adaletinize hayran oldum, ben de müslüman olacağım.

Bir hiristiyanın müslüman olması Ağanın çok hoşuna gitmiş, bu fırsatı kaçırmayan Bektaşi,

— Şu imamı da affedin! Ben kefilim, bir daha içmez, diye rica edince,

Ağa,

— Hadi, senin islâm olman şerefine onu da affettim, demiş.

Dışarı çıkınca Bektaşi imama,

— Ben sana Hak, erenlerin yardımcısıdır, demedim mi, demiş, bak hiristiyan oldum kendimi kurtardım, müslüman oldum seni kurtardım.

NURCAN KAYNARKAN
Taksim, Tarlabaşı, Yağhane Sok. No. 34

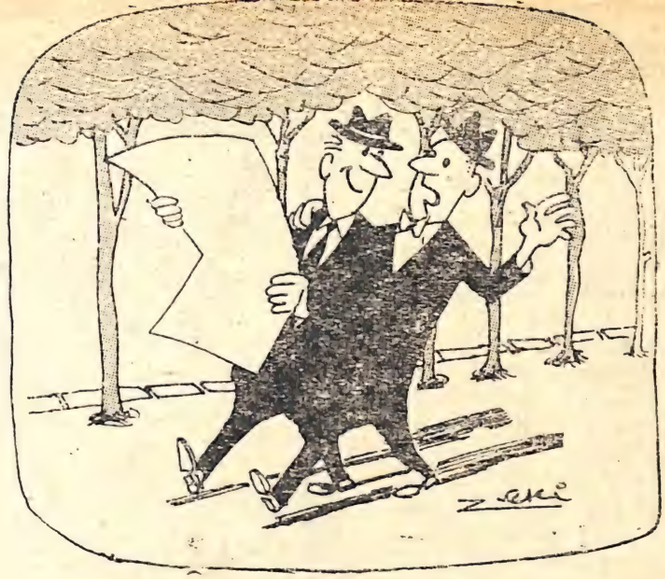

— Bizim futbolcuların yemeklerine uyuşturucu bir madde kattıklarını inanıyor musun?..

— Hayır ama, çoluk çocuğu inandırmağa çalışıyorum!..

KENDİ KULUN

Fakir bir Bektaşi, Mısır'da gezerken, üstü başı temiz bir askere tesadüf etmiş ve sormuş:

— Sen kimsin?

— Mehmet Ali Paşanın kuluyum!

Cevabını almış.

Yoluna devama başlamış, yine bir askere rastlamış, ayni suali sormuş. Bu sefer de ayni cevabı alan fakir Bektaşi dayanamamış, bir eliyle yırtık pantalonunu tutarak:

— Hey Allahım, bir Mehmet Ali paşanın kuluna bak, bir de kendi kuluna bak!» demiş.

S. IŞIK
Hacı Şükrü sokak No. 43/3
Moda — KADIKÖY

ELOĞLU DURUR MU YA...

Bektaşinin biri bir kahvehane açmış, gelene gidene kallâvi fincanla kahve verir ve mukabilinde beş para alırmış. Günün birinde kahve pahaya çıkmış, beş para idare etmemeye başlamış. Dede meseleyi ayrı ayrı müşterilerine anlatmaktansa şöyle bir kâğıt yazıp cekmecenin üzerine yapıştırmış.

Kahve Yemenden gelir yollar ırak
Beş para idare etmiyor on para bırak.

Bunu gören müşterilerden biri hemen şu cevabı yazıp altına yapıştırmış:

Kahve Yemenden gelir yollar sapa
Beş para idare etmiyorsa teres... kahveyi kapa

MUAMMER AYAYDIN
Kırıkkale lisesi No. 977
KIRIKKALE

BEKTAŞİ İLE TİPİ

Bektaşi bir gün seyahate çıkmış yolda bir kar bir tipi tutmuş. Bir tipi ama göz gözü görmez olmuş. Bektaşi babası şöyle söylemiş:

— Ey.. Yarabbi benim gibi garip bir bektaşiyi üşütüp te ne zevk duyacaksın!..

Adres:
SAMİ GÜVENDİK
Belediye karşısında sütçü
AKŞEHİR

HAMURUMUZ

Bektaşinin biri bir gün abdest almadan camiye yürümüş. Ham sofunun biri bunu görünce:

— Erenler, abdest almadınız!. demiş. Bektaşi hemen şu cevabı vermiş:

— Bizim hamurumuz toprakla yoğrulmuştur, pek su ile oynamağa gelmez.

YILMAZ SAVAŞ SARI
Bahariye, Miralay Nâzım Sok. No. 12 Kat 3
KADIKÖY

ERKEK SABAHAT

Erkek Olan Kadının Hatıraları

— Korkmayın canım, dedi, onlar sahici tabanca değil, oyuncak tabanca...

Kızın elindeki tabancayı çekti aldı. Havaya bir kaç el ateş etti.

Kadın:

— Aman ödümü patlattınız, kalbim duracaktı, dedi.

Erkek de kolonya koklarken:

— Akşam bu tabancalarla mı adamı korkuttunuz?

Dedi.

— Evet...

Tabancayı patlatan oğlan hâlâ korku içinde:

— Oynarken elimde patladı, dedi.

Aliye baktım.

— Yuu, ulan ayağında donla... dedim. Halbuki ben de öyle idim. Utanıp içeri kaçtık..

Elbiselerimiz çok kirli pasaklı olduğu için, gece sofadaki sandalyenin üstüne bırakmıştık. Sabahleyin bizden erken uyanan çocuklar da tabancalarımızla oynarlarken bu kazayı yapmışlardı. Onlar şimdi dışarıda kahkaha ila gülüyorlardı. Oyuncak tabanca çok hoşlarına gitmişti. Oğlan durmadan tetiğe basıyor, kapsulleri patlatıyordu. Annesi:

— Yeter artık Metin, kafam şişti...

Diye bağırdı.

— Teyze... Elbiselerimizi uzatır mısınız?..

Diye seslendim. Kadının iğrenerek tuttuğu elbiselerimizi kapının aralığından aldık..

Akşam yattığımız bembeyaz patiska yatak çarşafları ile yastığa bir gölge gibi vücudumuzun kiri çıkmıştı.

— Bunları görmeden kaçalım Ali, dedim..

Sofaya çıktık.

— Günaydın çocuklar. Oğlum Metin ile kızım Ayşın...

Çocuklarla el sıkıştık. Yıkandıktan sonra:

— Eh, dedik, biz artık gidelim. İşimiz var...

— Kahvaltı etmeden dünyada bırakmam.

İki çocuk, sanki merihten gelmişiz gibi bizi süzüyorlardı. Ali:

— Haydi Sabahat, kalk, dedi.

Kadın:

— Sabahat da kim? Diye sordu.

Ali:

— Kardeşimin adı Sabahat, dedi.

— Aaaa... Erkek adı Sabahat ilk defa duyuyorum.

— O erkek değil ki, kız...

Kulaklarıma kadar kızardım.

— Sahi mi? Sahi mi?..

— Kız mı? Dünyada inanmam.

— Sen kız mısın ayol?..

Etrafımı almışlardı. Akşamki kabadayıya şimdi çocuk muamelesi yapıyorlardı. Kadın yanağımı okşadı, öptü.

— Peki, neden böyle geziyorsun?

— İşte öyle.. dedim.

Beni kolumdan tuttu. Banyoya götürdü.

— Haydi kızım, dedi, bak küvete su doldurdtm. Temiz temiz yıkan!..

AKBABA'NIN MİZAH ROMANI

— 12 —

Ne kadar zamandır yıkanmadığım için itiraz etmedim. Kadın, bir kat da çamaşır getirdi.

— Bunları da giyersin, dedi.

Soyundum, sıcacık suyun içine girdim. Sabunları köpürte köpürte yıkandım, kurulandım. Bir de çamaşırlara elimi attım ki, kadın çamaşırları. Pembe jarse kilot, ipekli bir kombinezon...

— Alii!.. diye bağırdım.

Ali koştu geldi. Kapının arkasından:

— Ne var ulan? dedi.

— Benim çamaşırlarımı versene oradan... Buraya kadın çamaşırları koymuşlar..

Biraz sonra kadın kapıyı tıklattı:

— Kızım, buraya koyuyorum. Al çamaşırlarını, dedi.

Bu sefer erkek çamaşırları koymuşlardı. Hepsi tertemizdi. Herhalde Metin'in çamaşırları olacaktı.

HAMAL VAR, HAMAL..

Bu hayat hoşuma gidiyordu. Aliye:

— Ulan, göreceksin sen, dedim. Ben büyük bir adam olacağım...

Ali, alay etti:

— Salak, dedi, bizim gibi serserilerden adam olur mu?..

— Görürsün, dedim, asıl büyük adam bizden olur enayi... Benim boyum uzun, yakışıklıyım da... Bir kaç sene sonra zengin bir herifin kızını kafesler, onunla evlenirim. İşte o zaman büyük adam oldum gitti...

Ali, katıla katıla gülüyordu.

— Ne gülüyorsun ulan?..

— Sen kızsın be!..

Kıçıma bir tekme yapıştırdım. Kız olduğumu söylemeleri bana hakaret gibi geliyordu. Kendimi erkek sanıyor, kız olduğumu unutuyordum.

Bir kaç zaman daha serseri serseri dolaştık. Havalar soğumuştu. Artık dışarıda, yıldızların altında geceleyemiyorduk. Sabahçı kahvelerine gitmek için de her zaman paramız olmuyordu. Ali:

— İlle çalışalım, diye tutturmuştu.

Tophanede kaldığımız bir sabahçı kahvesinde Kör Andon adında bir çocukla arkadaş olmuştuk. Kör Andon, Galatada, Tophanede hamallık yapıyordu. Vapurlardan, gemilerden inen yolcuların eşyalarını taşıyordu. Andon, Alinin ağzından girip, burnundan çıkmış, onu rıhtımda hamallık etmeğe kandırmıştı. Ne dedimse vaz geçiremedim. Ali:

— Bak Andona, günde üç dört papelin yolunu buluyormuş, diyordu, biz ikimiz günde altı kâğıt kazansak, iki papelini yeriz, dört papelini biriktiririz. Ayda ne eder?

— Yüz yirmi lira...

— Bankalara koruz, her bankaya yüzer lira koruz. Bir de bakarsın bize banka ikramiyelerinden bir apartıman çıkmış... Zengin oluruz. Çalışıp da para biriktirmeğe, zengin olmağa aklım yatmıyordu ama, içimden de belki oluruz diye bir ümit geçmiyor değildi. Razı oldum. Andon bütün gemilerin, vapurların kaçta kalktıklarını, kaçta rıhtıma yanaştıklarını, Denizyolları memurlarından çok daha iyi biliyordu. Bize ilk dersini verdi:

— Beni iyi dinleyin!.. Pazar sabahı saat beşte Karadeniz seferinden Martı gemisi gelir. Bu gemi, Tophane rıhtımına yanaşır. Saat beşte bizim hamalların çoğu uyanmaz, Onun için çok iş çıkar. Asıl belâ, polislerdir. Polisler bizi gemiye bırakmaz. Çünkü asıl yakaları numaralı rıhtım hamalları var. Onların işini alıyoruz diye bizi gemilere sokmuyorlar. Sonra bizimkilerden bazıları bavulları falan aşırıyor. Çaktın mı dalgayı...

Tarifeye göre, Muş şilebinin saat 11 de Galata rıhtımına yanaşması lâzım ama, hiç bir zaman dörtten, beşten evvel gelmez.

— Neden? Diye sordum.

Kör Andon açıkladı:

— Çünkü, dedi, bu gemiyi Amerikalılar Holandadan almışlar, sonra Fransızlara satmışlar, Fransızlar İtalyanlara, İtalyanlar da Yunanistana satmışlar. Sonra hurdaya çıkmış. Amerikalılar tekrardan alıp, tamir etmişler, bize satmışlar.

— Nereden biliyorsun ulan bunları?

— İki senedir bu işteyim...

Kör Andon, bizim gemilerin şeceresini, sicilini, Denizyolları mutahassıslarından çok daha iyi biliyordu.

— Biz bu gemiyi alalı kırk sene olmuş, dedi, onun için senede üç ay işler, dokuz ay da havuzda tamire girer. Pazartesi gecesi sabaha karşı İnegöl gemisi gelir, açıkta demirler. Tarifeye göre gündüz gelmesi lâzım ama, dış seferden geldiği için içinde kaçak eşya vardır. İşte bunun için biraz gecikir, geceleyin gelir.

Kör Andon, bütün gemilerin, vapurların karakterlerini, tarifeye göre kaçta gelmeleri, kalkmaları lâzım geldiğini, gerçekte ise ne kadar gecikme yaptıklarını, hepsini biliyordu.

Yonga Kâmilin sabahçı kahvesinde bize boyuna ders verdi. Sonra mermer masalara başımızı koyup uyuduk. Kör Andon bizi dürttü.

(Devamı var)

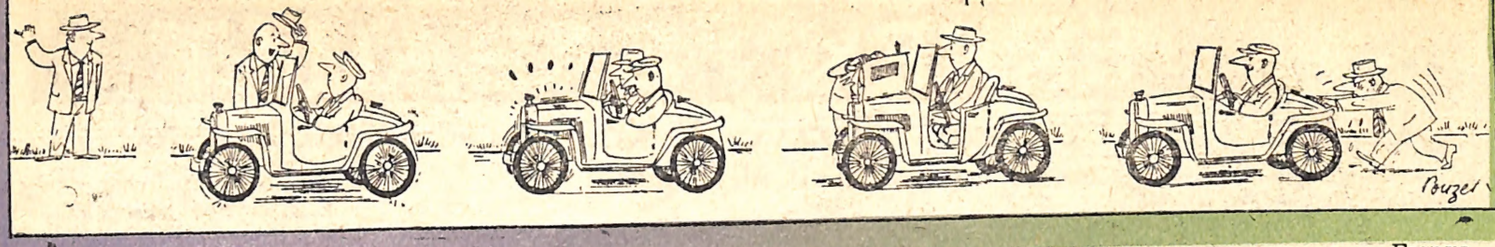

YAZISIZ!..

— Fransız —

Dünya Karikatürleri

Artistler ve dublörleri!..

— İtalyan —

— Ehemmiyeti yok, geçen seneki esvaplarım!..

— Fransız —

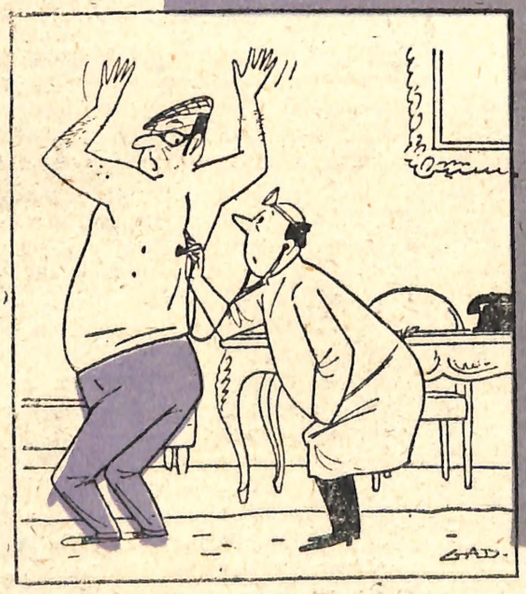

— Ulan, ödümü kopardın!..

— Fransız —

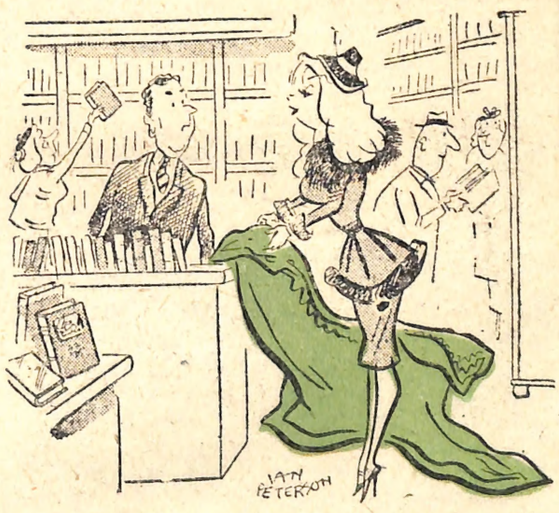

— Yatakta okumak için şu yorgana uygun yeşil kaplı bir kitabınız var mı?..

— Fransız —

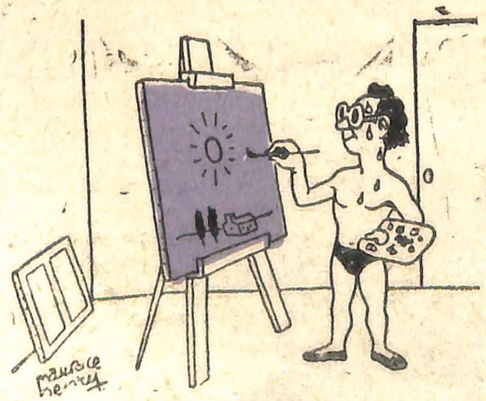

YAZISIZ!..

— Fransız —

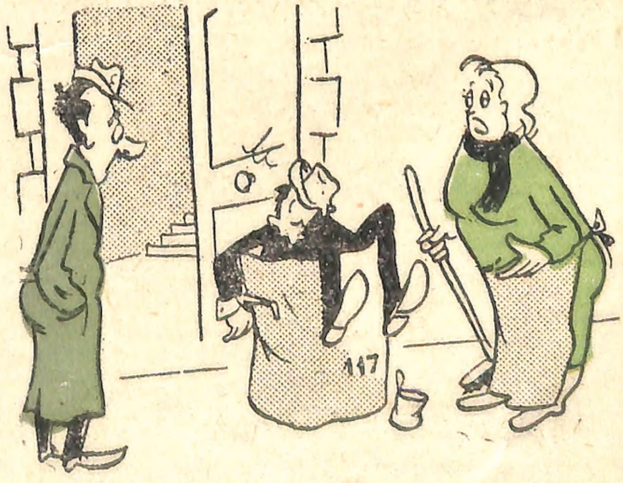

— Kiracımız... çok muntazam adamdır: Dört senedir, her sabah burada bulurum!..

— Fransız —

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI
OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

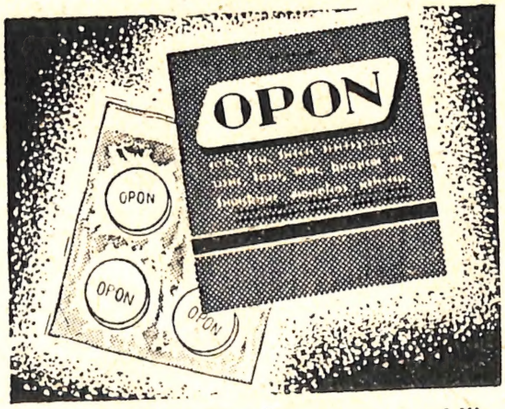

56-29

günde 6 tablete kadar alınabilir

T. C.
Ziraat Bankası
VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK
1.750.000 Lira
BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

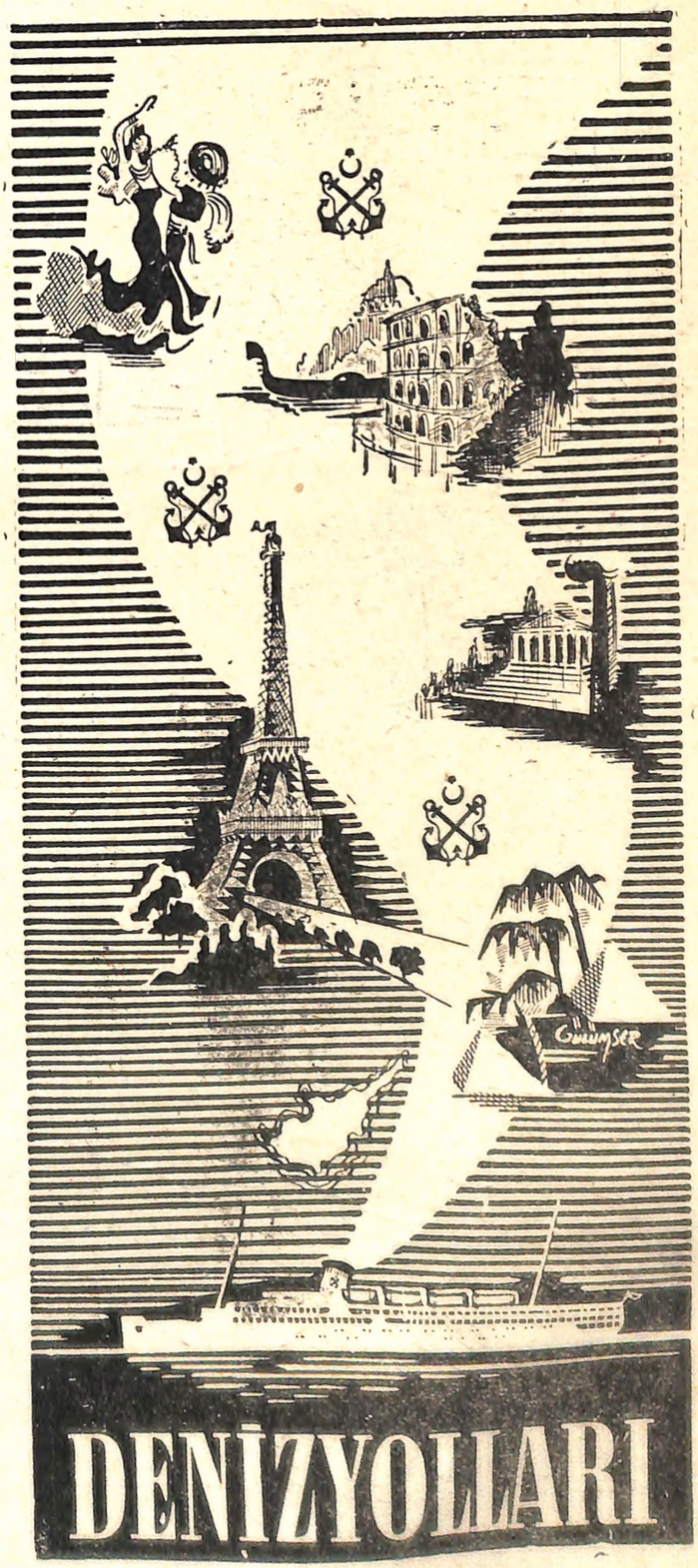

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

— Rica ederim bayan, imdat diye bağırmayın, her sabahki yaptığınız gibi zannederler de bizi kurtarmaya gelmezler!..